גו.

אורך מאה ושמונים ושבע על רוחב מאה

ושלשים וחמש תני תנא קמיה דרב נחמן מיכל העזרה היתה א קפ"ז על רוחב קל"ה אמר

ליה הכי אמר לים אבא כגון זה כהנים בננסין

לשם ואוכלין שם קרשי קרשים ושוחטין שם

קדשים קלים וחייבין המשום מומאה למעומי

מאי אילימא למעומי חלונות דלתות ה ועובי

החומה תנינא ייהחלונות ועובי החומה כלפנים

ואלא למעומי לשכות ואי יו בנויות בחול

ופתוחות לקדש יוהתגן יתוכן קודש מדרבגן

ודאורייתא לא והתניא דלשכות בנויות בחול ופתוחות לקדש מנין שהכהנים נכנסין

לשם ואוכלין שם קדשי קדשים ושירי מנחה

תלמוד לומר יבחצר אהל מועד יאכלוה

התורה ריבתה חצירות הרבה אצל אכילה

אחת זו אמר רבא "לאכילה שאני אבל לענין

מומאה לא והתניא יולשכות הבנויות לחוליו

ופתוחות לקודש כהנים נכנסין לשם ואוכלין

שם קרשי קרשים ואין שוחטין שם קדשים

קלים וחייבין משום מומאה לאו אמְרת יאין

שוחמין תני נמי אין חייבין בשלמא אין

שוחטין בעינא כנגד הפתח וליכא אלא אין

חייבין אמאי וליטעמיך אין שוחטין מי לא

עסקינן דאיכא שחימה כנגד הפתח דאי

ליכא יו למאי איצמריך אלא אף על גב דקא

שחים כנגד הפתח תני אין שוחמין משום

דלא קדיש תני נמי אין חייבין ולאכילה לא

בעינן כנגד הפתח והתניא סרבי יוםי ברבי

יהודה אומר שני פשפשין היו בבית החליפות

גובהן שמונה כדי להכשיר את ז העזרה לאכילת

קרשי קרשים ולשחיטת קרשים קלים אמר

רבינא סמי מכאן אכילה והכתיב בשלו את

הבשר פתח אהל מועד ושם תאכלו אותו יקדשי

שעה שאני: אמר רב יצחק בר אבודימי

מנין ילדם ישנפסל בשקיעת החמה שנאמר

נביום הקריבו את זבחו יאכל ביום ³

שאתה זובה אתה מקריב ביום שאי אתה

זובח אי אתה מקריב האי מיבעי ליה

א מיי׳ פ״ה מהלכות בית הבחירה הלכה ד: ספרים המנים בית מהלכות בית הבחירה הלכה ע ופרק י הלכות מעה״ק הלכה ה: םב גדהו מיי׳ פ"ו מהלכות בית הבחירה הלכה ח: בית הבחירה הלכה ח: סג ז מיי פייא מהלי פסה"מ הלכה לו ופרק ד מהלכות מעה"ק הלכה א:

תורה אור השלם

וְהַנּוֹתֶרֶת מְמֶּנְה יֹאכְלוּ אַהַרֹן וּבָנֵיו מִצוֹת במקום קדש בחצר אהל מועד יאבְרוּוְ.. 2. וַיֹאמֶר משֶׁה אֶל אַהְרֹן וְאֶל בָּנִיו בַּשְׁלוּ אֶת הַבְּשֶׁר פָּתָח אֹהֶל מוֹצֵד וְשָׁם תֹאבְלוּ אֹתוֹ אֶת הַלֶּחֶם אֲשֶׁר בְּסָל הָמָלְאִים בָּאֲשֶׁר צְוִּיתִי לֵאמֹר

ויקרא ח, לא ויקרא ח, לא ואָם נֶדֶר אוֹ נְדְבָה זֶבַח קרבנו ביום הקריבו את זבחו אָבַל וּמִמְּחֲרָת וְהַנּוֹתָר מִמֶּנוּ

מוסף רש"י

החלוגות. שבחומת ירושלים, ועובי ראש החומה בגובה כלפנים. מפני המלורעים (פסחים פה:) לדם שנפסל בשקיעת החמה. דאינו ראוי לזרוק בלילה דכתיב ביום לוותו טרוק בכינה דכתיב ביום טומו גני ישראל להקריב וגו' ולמחר פסל בלינה (מנחות ב:):

שיטה מקובצת (המשך) מקום טהור, תרווייהו נמי לשוו פתח אהל מועד. ועוד דבשום מהום לא אמרינו הדשי שעה שאני להחמיר אלא להקל, וי"ל דה"ק נהחמיר תנח נהקל, וייינ דה"ק שאני קדשי שעה דהיינו מילואים דגזירת הכתוב היא דתלה הכתוב בכל מקום באהל מועד שנאמר ומסתח אהל מועד לא תלאו שבעת ימים אבל קדשי [דורות] איתרבו קדשי דורות דאתרבו כדאמרינן התורה רבתה חלירות הרבה, לא. ותימה דמה הוא אומר קדשי שעה שאני ולא נלמוד לדורות, שעם שחפי זכם נכנות כדורות, הרי מאכילה בעזרה הושוו זה לזה כדפיי חלמודא לעיל (נה.) דמיימי ממאכלו במקום טהור, וה"ה דלמוד קדשי דורות ממילואים לענין פתח והל מועד, וי"ל דה"פ קדשי שעה ואני שנשתנו אפילו מכהנים דאפילו דכתיב ומפתח אהל מועד לא תלאו שבעת ימים, מה שחין כן בקדשי שלפת יתים, מום שלין כן פקושי דורות (חום הרים ב"ש. כי"ב וגי): מגין לדם שנפסל בשקיעת החסה. וא"ת ותיפוק ליה משום דאינו ראוי לכפרה רק באותו יום דהא בלילה אינו ראוי לזריקה משום דכתיב ביום לוותו ואם למחר הרי הוא נפסל דלינה דעתוד השתר דלה נונותה ילינה אינה מועלת בו. וקשה הניחא למ"ד איו לינה (פוסלת) ומועלתו בראשו של מזבח, אלא למ״ד מועלת בראשו של מזבח, אלא למ״ד מועלת מאי איכו למימר, אלר ממיירי הרא בתחלת שקיעה ואט״ג דמתחלת שקיעה ועד נאת הכוכבים ד' מילין

ווא ואכתי יממא הוא אפ״ה נפסל

ומפתח אהל מועד לא תלאו שבעת ימים: מנין לדם שנפסל בשקיעת החמה. פירש נקונטרס דלא מהניא הלנה בראש המזבח לאכשורי למחר לזריקה ותימה

הניחא למאן דאמר ח אין לינה מועלת ברחשו של מזבח חלח למחן דחמר מועלת למה לי קרא יו בלילה אין יכול לזרוק דביום לוותו כתיב (שם ז) ולמחר מיפסיל בעמוד השחר כאימורים וכי תימא דאינטריך קרא משום אימורין דקיימא לן (לקמן דף פד.) אם עלו לא ירדו וקמ"ל בדם דירדו ואליבא דמאו אי לר"ג האמר לקמן פרק המובח מקדש (דף פוג.) דלא ירד אף בדם ואי לרבי יהושע הא אמר דאין המובח מקדש פסולין שלא ירדו אלא בהקטרה ואם כן קרא דהכא למה לי ויש לומר דאילטריך קרא לפסול דם בלינה משום דהוה אמינא דלא מיפסיל כי היכי דאין חייבין עליו משום פיגול ונותר ומיהו אין טעם זה נכון והרי יוו עלים ולבונה שמעון (לעיל דף מו:) דאין חייבין עליהם משום נותר ומיפסלי בלינה היכא דקדשו בכלי ועוד דהוה ליה למימר מנין לדם שנפסל בלינה ויש לפרש שקיעת החמה היינו תחילת שקיעה קודם לאת הכוכבים כדאמר דמשקיעת החמה ועד נאת הכוכבים ד׳ מילין בפרק מי שהיה טמא (פסחים לד.) וחשוב יום לענין יש שמלותן ביום ומפסוק מיותר ממעט ליה הכא מביום הקריבו בו ובכל דוכתא חשוב יום עד לאת הכוכבים כדאמר אף על פי שאין ראיה לדבר זכר לדבר ואנחנו עושים במלאכה וחליים מחזיקים ברמחים מעלות השחר ועד נאת הכוכבים ואומר והיה לנו הלילה משמר והיום מלאכה בפ"ב דמגילה (דף כ:) והשתא לא הוי כמו שקיעת החמה דמסכת תענית (דף יב.) כאו כל תענית שלה שקעה עליו חמה אינו תענית וקבלה בידינו בלאת הכוכבים ובמי שהיה טמא (פסחים דף לג:) נמי הכי משמע דנפסל הדם בשקיעת החמה שקודם לאת הכוכבים ארבע מילין דחשיב דרך רחוקה מן המודיעים משום דלא מטי לירושלים עד תחילת שקיעת החמה דקעבר עליה זמן שחיטת הפסח (ואין) בבן לדחות ההיא דמי שהיה טמא

רבנן עבוד הרחקה כדי שלא יבא לידי הלנת דם וכדי לזרזם בפסח והעמידו דבריהם במקום כרת והאי דלא חשיב ליה בפסחים בהדי אינך בפ' האשה (דף לב.) ה"נ לא חשיב חתיכת יבלתו והבאתו מחוץ לתחום דלא חשיב אלא דברים של חידוש והא דאמר בשמעתא [ע"ב] דנאכלין ליום אחד מחשבים בדמו משתשקע

החמה היינו תחילת שקיעה 🖘 ומדאורייתא ולא לאת הכוכבים דומיא דאימורין ובשר דחשיב לקמן בהדי דם ומשתשקע החמה דלקמן לא הוי כמו משמשקע החמה בעלמא דרגיל רבינו חם לפרש דשקיעה דווקא משמע תחילת שקיעה אבל משחשקע משמע סוף שקיעה משום דקשה ליה דבסוף פרק במה מדליקין (שבת דף לד:) משמע משקיעת חמה עד לילה תלחא ריבעי מיל ובפרק מי שהיה טמא (פסחים דף זה.) משמע דמשתשקע החמה עד לאת הכוכבים ארבע מילין וחשיב ליה במדידת היום דמפרש בה רבינו תם דמשקיעה משמע תחילת שקיעה שהחמה מתחלת ליכנס בעובי הרקיע בה ואתי שפיר דאיידי דבסמוך קתני גבי בשר ביו קדשים קלים ובבשרם משתשקע החמה של יום שני דהיינו על כרחך נאת הכוכבים תני נמי האי לישנא גבי דם אף על גב שחלוקין זה מזה ש:

קרשי שעה שאגי. מימה כיון דמרוייהו ואכלים בעזרה כדמיימי לעיל מלמודא (יה) ממאכלי מחסלה שקיעת החמה מקרא דביום הקריבו דאם (אינו) ענין ללילה דמביום לוומו נפקא חנהו ענין לחסלת שקיעת החמה

לגופיה

סים אורך קפ"ון על רוחב קל"ה כדתנן במסכת מדות יא (דף לה.): כךדשר שעה שאני. דתלאו הכתוב באהל מועד דכתיב (ויקרא ח) למעוטי הנכנס ללשכות הבנויות חולה לו ופתוחות לתוכו שלא נתקדשו בקדושת עזרה בשירי מנחה ובשיר של פגעים ובחורים ותומים שמקדשים בהן את העזרה ובהליכה סביב כדאמרינן בשבועות (דף יד.): ה"ג

סני סנא קמיה דרב נחמן כל העורה היחה אורך קפ"ו על רוחב קל"ה אמר ליה הכי אמר לי אבא כו': ואוכליו שם ובתוכו היכל ואולם ובית קדשי הקדשים למעוטי לשכות אי דבנויות בחול אבל כרת וקרבן ליכא: והתניא מנין אהל מועד: לאכילה שאני. דרבי בה קדשים קלים. דהא בעינן לפני אהל מועד למעוטי לדי לדדין: לאו אמרם. דקתני בה אין שוחטין אלמא לאו קדישי מני נמי אין חייבין משום טומאה: מי לא עסקינן דאיכא שחיטה כנגד הפחח. כשהיה פתחו מכווו כנגד פתחי בית החליפות: קדשי שעה שחני. גזירת הכתוב היתה במילואים אבל קדשי דורות איתרבו כדאמר התורה ריבתה חלרות הרבה: ביום שאתה זובה אתה מהריב ביום שחי חתה זובח חי חתה מקריב הכי גרסינן לה בכולה סוגיא כך מצאתי מוגה. והכי פירושה

ביום הקריבו את זבחו שתהא הקרבה וזביחה ביום אחד ולא

מהניא ליה הלנה בראש המזבח לאכשורי לזריקה למחר:

מדות רפ״ה. ב) פסחים פה:. ח) מדות רפ״ה, ב) פקחים פה; ג) מע"ש פ״ג מ״ח פקחים פה; יומח כה, ד) מוספי דמע״ש פ״ה הי״ד ע״ש, ד) [עעל נה:], ו) ועי' לקמן קא. חגיגה ו. מנחות יט נו. נח, 1) [מנחום כ:], ה) [לקמן פו.], ע) [ועי מי שבת לה. ד"ה תרי, פסחים לד. ד"ה ר' יהודה, ומנחות כ: ד"ה נשמל]

שינויי נוסחאות

א] אורך קפ"ז (רוב כתה"י) ב] מינת לי נמחק. וכן נרש" (ש"מ וכתה"י): גן כהנים אוכלין שם קדשי כו' כל"ל ("ש"ח): ד] וחייבין עליהן (ש"ח): ה] מיכת דלתות נמחק (ש"מ וכתה"י): ו] ל"ל אי דבנויות (ש"מ). נ"ל ואי בנויות בקדש פתוחות לחול תנינא תוכז חול אלא למעוטי בנויות בחול (כיר"א): ופתוחות לקדש (כיר"א): ז] מיכת אחת נמחק (*ש"ח): ח] ל"ל בחול (*ש"מ): מן ליכא שחיטה כנגד הפתח (כי"צ):
י] את כל העזרה כולה לאכילת ין את כל העורה כולה לאכילת (*ש"מ): יא] מדות למעוטי וכו' סל"ל (שמכ"י וצ"ק): יב] דלהכי הוא דהויא קדושה (כי"פ, וכי"ב וג'). וגי' ל"ק דעד הכי הוא וב) יגן קדיש בקדושת (כי"י): יד] גרסינן הס"ד ולח"כ מה"ד למעוטי מאי. דאין חייבין עליו כר' (*mrm): מו] לקדש והא אנן תנן תוכן קודש מדרבנן ודאורייתא לא והתניא מניין ללשכות הבנויות בחול ללשכות הבנויות בחול ופתוחות לקודש שהכהנים כל"ל (*ש"מ): מז] ל"ל קדושות (כתה"י וב"ש): יז] קרא דהא בלילה (ע"פש"מ): יח] ל"ל דהרי בלילה (ע"פשים). ימן ליי, דהרי (ב"ם): ימן לענין ביום צוותו (ב"ם): הקרובו ומפסוק כוי (ש"ם): כן הקרובו דאם אינו ענין ללילה דמיום צוותו נפקא תניהו ענין לתחילת שקיעת החמה ובכל לתחילת שקיעת החמה ובכל נמ"כ): כאן ל"ל (ש מ ז ב ש זמ כ). כאן ייע דאמרינן כל (ש"מ): כב] ל"ל ויש לדחות דההיא דמי (בה"ז וצ"ק): בג] שקיעה ולא צאת הכוכבים דומיא דבשר דחשיב כו' כל"ל (ש"ח). לפנינו הוא ע"פ נה"ז ע"ש: בר] ל"ל ומפרש (ש"מ ע"ט. כה] ל"ל ומפרש (ש"נו וגליוו): כה] הרקיע ואפשר דאיידי כו' כל"ל. וכמנחות שס כתכו בע"ל (הגרייב): כו] תיכת בשר נמחק (ש"נו):

שימה מקובצת

גירסא אחרת ופירושה וז"ל ואקשינן יטומאה לא והתניא לשכות בנוי קדשי קדשים ושוחטין שם קדשים קלים ומתמהינן שומטין שם קדשים קלים, הא לאו פתח אהל מועד הוא. פי ההא לדי לדדין הוא. אלא אימא אין שומטין שם קדשים קלים וחייבים עליהם משום טומאה, כלומר בכדי לא משבשיע בריימה כלומר בכדי לא משבשיע בריימה ואמריע ולטעמיך מי לא טסקיע דשיחיט כנגד הפתח. כלומר שהיה פתח הלושה ודאי שלא כנגד פתח בית החלופות ודאי שלא כנגד הפתח. למאי אצטריך, כלומר מהיכא תיסק אדעתין דלישתרי, אלא אע"ג דלא

קדשי קדשים. דהכי יבו הוא דהוה קדושה בקדושת חלר אהל מועד לאכילת קדשי קדשים וטפי מהכי לא קדיש ש עורה והוא חלל כל העורה והתא לאחורי בית הכפורת וי"א אמה אויר מאחוריו: ושוחטין שם קדשים קלים גרסינן דו. וחייבין עליו משום טומאה: החלונות. עובי חלל החלונות שבחומות העזרה סביב מבפנים ועובי החומה בראשה למעלה: סנינא. דקדישי והיכי מלי למעוטינהו: ה"ג אלא ופתוחות לקדש מון: שהלהנים נכנסין לשם ואוכלין שם קדשי קדשים ושירי מנחה חלמוד לומר בחלר אהל מועד כו'. ול"ג ושוחטין שם קדשים קלים הכח וגם שאר לשון הכתוב בספרים שבוש הוא וכן הגהתי מספרו של רבינו: הא אנן סנן סוכן קדש. וליחייב עלייהו משום טומאה: מדרבנן. מלות חכמים היא שלא יכנסו להן בטומאה ללשכות כו'. ומדמרבינן להו לענין אכילה ש"מ קדושתם יו הן מן התורה דאי מדרבנן וקרא אסמכתא הוא היאך הקילו חכמים לעקור דבר ולהכשיר מקום חול לאכילת קדשי קדשים: חלרות הרבה. במקום קדוש בחלר קרא חלרות הרבה: ואין שוחטין שם

אבל לענין מומאה לא והתניא כו'. ונספר ישן מלאמי